

Sygn. akt: III AUa 424/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Ewa Naze (spr.)

Sędziowie: SA Mirosław Godlewski

del. SSO Beata Michalska

Protokolant: st.sekr.sądowy Kamila Tomasik

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2014 r. w Łodzi

sprawy **B. W.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.**

o waloryzację emerytury,

na skutek apelacji wnioskodawczyni

od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 29 stycznia 2013 r., sygn. akt: V U 418/12,

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 424/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 marca 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. dokonał waloryzacji przysługującej B. W. emerytury od dnia 1 marca 2012 roku.

W odwołaniu ubezpieczona zarzuciła decyzji merytoryczną błędność argumentując, że waloryzacja emerytury jest zaniżona gdyż prawidłowo zwaloryzowana emerytura powinna wynosić 1.408,49 złotych.

Organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania podnosząc, że stosownie do treści art.4 ust. 1 ustawy z dnia 13 stycznia 2012 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS (Dz.U z 20012 roku poz. 118) waloryzacja od dnia 1 marca 2012 roku polega na dodaniu do kwoty świadczenia należnego na dzień 29 lutego 2012 roku, kwoty waloryzacji w wysokości 71 złotych.

Wyrokiem z 29 stycznia 2013 roku Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim oddalił odwołanie.

Wydając przedmiotowy wyrok sąd pierwszej instancji przyjął za podstawę rozstrzygnięcia następujące ustalenia faktyczne.

B. W., urodzona (...) ma przyznane prawo do emerytury od 2 marca 1996 roku, od ustania zatrudnienia. Do obliczenia wysokości emerytury ZUS przyjął wynagrodzenie z 7 lat kalendarzowych tj. lat 1986-1992. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 84,11%, a wysokość emerytury 636,86 złotych.

Decyzja z dnia 1 marca 2012 Zakład Ubezpieczeń Społecznych w T. dokonał waloryzacji przysługującej wnioskodawczyni emerytury. Wysokość zwaloryzowanej emerytury ustalono poprzez dodanie do kwoty świadczenia przysługującego na dzień 29 lutego 2012 roku, tj. 1.108,61 złotych kwoty waloryzacji, tj. 71 złotych. Emerytura po waloryzacji od 1 marca 2012 roku wyniosła 1.179,61 złotych.

W tak ustalonym stanie faktycznym sprawy Sąd Okręgowy, powołując się na treść art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 13 stycznia 2012 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 118), uznał odwołanie B. W. za bezzasadne.

Wysokość świadczenia przysługującego wnioskodawczyni na dzień 29 lutego 2012 roku wynosiła 1.108,61 złotych. Po dodaniu kwoty waloryzacji w 2012 roku, czyli 71 złotych, wysokość świadczenia wyniosła zatem 1.179,61 złotych.

Sąd pierwszej instancji podkreślił, że wyrokiem z dnia 19 grudnia 2012 roku, wydanym w sprawie K 9/12, Trybunał Konstytucyjny uznał, iż:

- art. 4 ust. 1-8 w odniesieniu do świadczeń wymienionych w art. 5 ust. 1 pkt 1 (w tym m. in. emerytur), 2, 4-15 oraz w art. 6 w związku z art. 7 i art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 13 stycznia 2012 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 118) są zgodne z art. 67 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, zasadami ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa oraz ochrony praw nabytych wynikającymi z art. 2 Konstytucji, zasadą sprawiedliwości społecznej wyrażoną w art. 2 Konstytucji oraz z art. 32 ust. 1 Konstytucji. Nie ma zatem podstaw, aby kwestionować konstytucyjność będącego podstawą waloryzacji w 2012 roku art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 13 stycznia 2012 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw.

W ocenie Sądu Okręgowego do zakwestionowania zaskarżonej decyzji nie mogły prowadzić zarzuty podniesione przez wnioskodawczynię w odwołaniu, które wskazują na całkowite niezrozumienie przez nią przepisów i zasad na podstawie których ZUS dokonał waloryzacji przysługującej jej emerytury. Sąd podkreślił, że zaskarżona w niniejszej sprawie decyzja dotyczy waloryzacji emerytury, wnioskodawczyni podniosła zaś zarzuty co do sposobu obliczenia wysokości świadczenia. Nie powinno natomiast budzić wątpliwości, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, to treść zaskarżonej decyzji wyznacza przedmiot i zakres rozpoznania (por. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 13 maja 1999 roku, II UZ 52/99, OSNP 2000/15/601).

W tym stanie rzeczy, Sąd Okręgowy w Łodzi, uznając odwołanie za nieuzasadnione, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Wyrok Sądu Okręgowego zaskarżyła apelacją w całości, B. W.. W apelacji, jak wynika z jej treści zarzuciła orzeczeniu, obrazę prawa materialnego w szczególności art. 77 ust. 1 i 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez obniżenie należnego jej świadczenia. Wskazując na powyższe, odwoływała się także do treści wyroku wydanego dnia 18 stycznia 2012 roku w sprawie VU 499/11 oraz wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi wydanego w sprawie III AUa 459/12 dotyczących wysokości emerytury.

W konkluzji apelantka żądała zmiany zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającej go decyzji organu rentowego poprzez przyjęcie, że na dzień 29 lutego 2012 roku przysługiwała jej emerytura w kwocie 1323,56 złotych która po jej zwaloryzowaniu o kwotę 71 złotych winna w okresie od 1 marca 2012 roku do 28 lutego 2013 roku wynosić 1394,50 złotych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu . Sąd Okręgowy wydał trafne rozstrzygnięcie, które znajduje uzasadnienie w całokształcie okoliczności faktycznych sprawy oraz w treści obowiązujących przepisów prawnych. Jak wynika z treści apelacji oraz okoliczności sprawy , na etapie postępowania apelacyjnego nie ma sporu co do samego sposobu przeprowadzenia waloryzacji kwotowej . Apelantka nie kwestionuje normy zawartej w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 13 stycznia 2012 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 118) stosownie do treści której , w 2012 roku waloryzacja od dnia 1 marca polega na dodaniu do kwoty świadczenia w wysokości przysługującej w dniu 29 lutego 2012 roku, kwoty waloryzacji w wysokości 71 złotych..

W świetle powyższego , nie można kwestionować tezy sądu pierwszej instancji , iż organ rentowy prawidłowo zwaloryzował świadczenie poprzez dodanie do kwoty emerytury przysługującej wnioskodawczyni w dniu 29 lutego 2012 r., kwoty waloryzacji w wysokości 71,00 zł, co zwiększyło wysokość świadczenia ubezpieczonej.

Wywody apelacji odwołujące się do treści art. 77 Konstytucji RP, zgodnie z którym każdy ma prawo do wynagrodzenia szkody, jaka została mu wyrządzona przez niezgodne z prawem działanie organu władzy publicznej a ustawa nie może nikomu zamykać drogi sądowej dochodzenia naruszonych wolności lub praw , niczego w ocenie sądu pierwszej instancji nie zmieniają ani nie przybliżają istoty zarzutu apelacji . Apelująca nie wskazuje jakiego rodzaju szkoda została jej wyrządzona, jak również nie wykazuje bezprawności działania organu władzy publicznej. Nadto nie sposób mówić o pozbawieniu ubezpieczonej prawa do ochrony sądowej w sytuacji, gdy prawidłowość zakwestionowanej decyzji ZUS jest w niniejszej sprawie kontrolowana przez sądy obu instancji.

Analiza całości materiału aktowego , w tym także twierdzeń nawiązujących do treści orzeczeń wydanych w sprawie VU 499/11 Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim oraz III AUa 459/12 Sądu Apelacyjnego w Łodzi , uprawnia do stwierdzenia , iż istota zarzutów apelacji sprowadza się do kwestionowania wysokości świadczenia należnego ubezpieczonej w dniu 29 lutego 2012 roku poddanego waloryzacji . Z tym ,że w tym zakresie , apelantka kwestionując wysokość emerytury na dzień 29 lutego 2012 roku poddanej waloryzacji , w odwołaniu nawiązywała do sporu o waloryzację i wysokość świadczenia z roku 2011 wskazując na oczekiwany wynik tego sporu a w apelacji dalej odwołuje się do tego samego sporu , twierdząc mimo rozstrzygnięć zapadłych w sprawach (VU 499/11 i III AUa 4549/12) ,że świadczenie emerytalne należne w dniu 29 lutego 2012 roku było inne , wyższe niż wypłacane . Twierdzi tak mimo , że sąd pierwszej instancji odwołanie od decyzji waloryzacyjnej z roku 2011 oddalił , sąd drugiej instancji oddalił apelację a spór zainicjowany rozstrzygnięciem zawartym w punkcie drugim wyroku VU 499/11 na datę waloryzacji w 2012 roku nie był zakończony i brak było podstaw do przyjmowania innej wysokości należnej w tej dacie emerytury .

Powyższe wyklucza możliwość podzielenia zasadności zarzutów apelacji . Uwzględniając bowiem , tak istotę postępowania w zakresie waloryzacji jak i samego postępowania w sprawach z odwołania od decyzji organu rentowego , postępowania w którym treść decyzji wyznacza zakres kognicji sądu , nie było podstaw aby sąd pierwszej instancji zajmował się wysokością emerytury , kwestionując stanowisko organu , iż waloryzacji podlega emerytura w wysokości w jakiej była realizowana na dzień 29 lutego 2012 roku . W tym miejscu , ubocznie , nawiązując do ostatniego akapitu motywów wyroku Sądu Apelacyjnego wydanego dnia 14 listopada 2012 roku w sprawie III AUa 459/12 , podkreślić należy ,że jeżeli wszczęte w przedstawiony powyżej sposób , postępowanie co do wysokości emerytury doprowadzi ostatecznie , do zmiany jej wysokości , ze skutkiem na 29 lutego 2012 roku , co będzie rodziło obowiązek wyrównania świadczenia , to obowiązek ten będzie dotyczył również zmian w zakresie spornej obecnie waloryzacji . Na datę orzekania w drugiej instancji wiadomo w tym zakresie jedynie tyle , że wniosek został przez organ rentowy oddalony decyzją z 11 lutego 2013 roku wobec niespełnienia przesłanek z art.114 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych .

W związku z powyższym , w świetle okoliczności faktycznych i prawnych rozpoznawanej obecnie sprawy , przy uwzględnieniu stanu na datę wydania spornej decyzji jak i wyroku sądu pierwszej instancji a także i daty zamknięcia rozprawy przed sądem drugiej instancji , nie było podstaw do uwzględnienia apelacji ubezpieczonej . Nie było bowiem przesłanek aby przyjmować do waloryzacji inną kwotę emerytury niż ta jaka była ustalona dla ubezpieczonej według

stanu na 29 lutego 2012 roku , nie było też podstaw aby nie waloryzować tej bezspornej wysokości emerytury i wyczekiwać z tą czynnością do czasu wyjaśnienia czy tak określona emerytura nie jest zaniżona.

Kierując się wskazaną argumentacją , nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji, Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji .